

Iz spominov na babico.

VII.

Na jesen tistega leta, ko je bilo sadja, kakor ga niso pómneli spári ljudje, in se je razkréhnila Markovčeva najlepša tepka vsled silne teže, katero so morale nositi nje široko — razraščene veje — dobili smo pri nas najmlajšo séstrico, Polónico. Ali smo je bili veseli! Nismo se je mogli nagledati. Spočetka je spavala na postelji, kamor jo je pokladala mati na babičin svét, „da je ni treba takój razvaditi na zibel.“ Tedáj smo vedno skrbno pázili, kdaj ni bilo nikogar v hiši, in — kakor bi trénil — bili smo pri ljubkej Polónici. Odgrinjali smo jej obrazek, gledali jo ter bóžali po lici toliko časa — da smo jo prebudili, in je začela jokati. Na to smo pa stekli iz hiše; kajti gorjé nam, ako bi nas zasáčila babica pri postelji také prebujene Polónice. Silno bi bila huda.

„Da ne pustite uboge nedolžnosti, da bi se v miru naspala!“ karala nas je često tešéč jokajočo se séstrico. „Stráni, precej stráni vsi! In še materi povem, da ste jo zopet zbudili! Ko bi také rada spala, in imam jaz toliko dela zunaj! — Le čakajte me, poredneži, ki se vam ne smili uboga, nedolžnost!“

„Pa jo denite v zibelko, Pikapolónico!“ dejal je Andrejec.

„Kakó pa dá! Béži mi, nagajivec, da te ne utrénem. — Prav jo bode kateri hotel zibati! Poznam vas vse od kraja, koliko časa morete mirno sedeti.“

„Zibali bi jo, zibali,“ potézal se je Anžè; pa še kakó: od tečája do tečája!

„Ahá,“ povzél je smijóč se Andrejec ter po svojej navadi poredno vlekél klobukove okraje; „in peli bi jej:

Zibelka zláta, srébrn tečaj,
Notri se ziblje stari Bečkáj . . .

ahá, hi hi hi — —“

Babica se je morala čím dalje bolj jeziti nad námi, da-si bi se bila morda raje smijala našej nagajivosti. —

Končno pa se nam je izpolnila srčna želja: imeli smo malo Polónico v zibéli. Ali vedela je babica, kakó bode. Saj pravim: navadna žena ni bila, marveč kakor kaka prorókinja. S početka smo še zibali sestrico ali boljše: prekopicovali se po tleh okolo zibéli ter se igrali s Polónico. Umeje sé: kadar ni bilo babice ali koga drugega zraven. Na vse mogoče načine smo dramili trudno sirotko.

Ako jo je zibal jeden ter pel:

„Le spančkaj, le spančkaj,
Bom lešničkov dal,
Boš tiste potokla,
Bom drugih nabrál“ —

prišla sta po prstih dva druga, pokleknila tiho ob zibeli, razkrila Polónici obrazek ter se jej pričela na ves glas smijati. Za njima se je smijál prvi, popustil zibanje, in — Polónica je bila vzbujena . . . Uboga Polónica, uboga — babica!

„Z úma me bodo spravili ti otroci,“ togotila se je dobra starka, „da ne bodem znala, kje imam glavo!“ — —

Pozneje pa nam je postala zibel kar — deveta briga. Srečna babica, ako je ujela katerega in ga pridržala pri spéčej Polónici. „Pa naj spi na postelji!“ klicali smo bežèč na vse strani od zibéli. In babica je morala zibati sama. Čast Bogu, ako je utegnila! „Takega lahkega dela nečete delati otroci!“ rekala je sedeč v hiši pri zibeli ter nejevoljno zroč skozi okno na klanec, koder smo se drevili mi. „Ko se človek takó odpočije pri njem, oh! Ves dan bi zibala, da nimam toliko drugih opravkov. In Bogá bi hvalila, Bogá.“ — Ali imela je zares toliko tisoč skrbij in dela okolo vogla. Mi pa nismo hoteli zibati. Kaj nè, otroci, kolika neposlušnost! Ali nas je Bog kaznoval zánjo in nas je! In babica nam je vedno pravila, da ima Bog dolgo dolgo šibo, s katero seže lahko po vsem svetu. Toda nismo jej verojali. Ali o tem drugokrat. —

Ljubili pa smo zeló svojo najmlajšo sestrico. Kadar koli jo je vzela mati ali babica v naročaj, hoteli bi biti vsi okolo nje, da jej igramo, da jo kličemo ter vabimo k sebi. Tedáj je babica vsakokrat zopet dobrovoljno zrla na našo mlado ljubezen do male sestrice. Pritiskala na svoje srce Poloničino srčeece, poljubovala jo na mehko, nežno ličeece ter se prav otroški razgovarjala z njo:

„Ne pojdeš nè, kaj nè, Polonica, k nikomur ne pojdeš! Samó pri babici si rada in pri materi, kaj nè. — Ahá, mala siročica naša! — Stráni, poredneži, ki nečete zibati otroka!“ —

Mih. O. Podtrojški.

Ižanske pripovedke.

(Piše Fr. G. Podkriški.) = *Zvezek*

3. Sv. Lenart.

Pridrivila se je nekdam na Ig tólpa krvoločnih Turkov, ki so grozovito morili, požigali in plenili po vsej vási in okolici. Ižansko vas do tal razdejavši, podili so se naprej skozi Staje naravnost proti Gorenjemu Igu. Hoteli so namreč opléniti tudi skrito cerkvico sv. Lenarta, kamor so znosili okoličani vse svoje dragocenosti. S strašnim vikom in krikom so se podili turški pešci in konjeniki po strmem hribu navzgor, a nenadoma zopet hiteli vsi prestrašeni navzdol. — In kaj neki jih je tako uplašilo? — Sv. Lenart, pred čegar podobo so klečali tedáj trepetajoči starci, vzdihajoči bolniki in jokajoči se otroci proseč ga pomoči in obrambe pred silovitimi Mohamedanci, storil je čudež. Ko so se pridrivil Turki nekako do srede rečenega hriba, popadale so hkrati podkove z vseh konjskih kopit in skalnata tla so se jela udirati kakor mehko močirje, da so se — še ne dolgo tega — poznali v skalah razločni sledovi konjskih kopit.

Preplašene Turke pa so zgrabili na begu opogumljeni Ižanci s kosami, cepei in sekirami ter jih pred Stajo dobro naklestili in jim celó Pašo ubili. Zaradi tega dogodka se imenuje pot ondú še danes „paške ulice.“

Ob zidu cerkve sv. Lenarta visi sedáj konjska podkova. Kadar godujejo Gorenje-Išci god svojega patrona, obesijo okrog cerkvenega zidú velikansko verigo v znamenje močne obrambe sv. Lenarta.